

Sygn. akt I NSP 134/21

POSTANOWIENIE

Dnia 31 sierpnia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Wiak (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Paweł Czubik

SSN Tomasz Demendecki

w sprawie ze skargi W. C.

na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki w postępowaniu przed Sądem Najwyższym o sygn. akt I NSW 4526/20
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w dniu 31 sierpnia 2021 r.:

odrzuca skargę.

UZASADNIENIE

Pismem z 10 lipca 2021 r. pełnomocnik W. C. (dalej: skarżący), złożył skargę na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki w postępowaniu toczącym się przed Sądem Najwyższym pod sygn. akt I NSW 4526/20. Skarżący wniósł o: stwierdzenie przewlekłości postępowania w powyższej sprawie; przyznanie od Skarbu Państwa na jego rzecz kwoty 20.000 zł; zobowiązanie Sądu Najwyższego do rozpoznania pisma pt. „(...)” z 14 lipca 2020 r. w terminie 14 dni, przez Sędziów Sądu Najwyższego spełniających kryteria wskazane w treści uchwały Sądu Najwyższego z 23 stycznia 2020 r. (BSA I-4110-1/20).

W uzasadnieniu powyższego pisma skarżący wskazał, że 31 lipca 2020 r. w sprawie wniesionego przez niego protestu wyborczego zapadło postanowienie Sądu Najwyższego, wydane przez SSN Marka Dobrowolskiego, SSN Aleksandra

Stępkowskiego i SSN Antoniego Bojańczyka. Zdaniem skarżącego, wymienieni sędziowie Sądu Najwyższego nie byli uprawnieni do rozpoznania złożonego przez niego protestu wyborczego. Nawiązując do treści uchwały Sądu Najwyższego z 23 stycznia 2020 r. (BSA I-4110-1/20) skarżący podniósł brak umocowania do rozpoznawania złożonego protestu wyborczego, wywodząc go z faktu powołania wymienionych wyżej sędziów Sądu Najwyższego na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. 2018, poz. 3). Wobec tego, zdaniem skarżącego, do dnia złożenia niniejszej skargi na przewlekłość postępowania, Sąd Najwyższy nie rozpoznał jego protestu wyborczego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga podlega odrzuceniu.

Zgodnie z przepisem art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (t.j. Dz.U. 2018, poz. 75, dalej: ustawa o skardze na przewlekłość postępowania), strona może wnieść skargę o stwierdzenie, że w postępowaniu, którego skarga dotyczy, nastąpiło naruszenie jej prawa do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki, jeżeli postępowanie zmierzające do wydania rozstrzygnięcia kończącego postępowanie w sprawie trwa dłużej niż to konieczne dla wyjaśnienia istotnych okoliczności faktycznych i prawnych albo dłużej niż to konieczne do załatwienia sprawy egzekucyjnej lub innej dotyczącej wykonania orzeczenia sądowego (przewlekłość postępowania).

Ustawodawca w przepisie art. 3 ustawy o skardze na przewlekłość postępowania zawarł zamknięty katalog postępowań, w ramach których dopuszczalne jest wniesienie skargi na przewlekłość postępowania, oraz uprawnionych do tego podmiotów. Co za tym idzie, wyłącznie podmiot wymieniony w powyższym przepisie, może skutecznie złożyć skargę na przewlekłość postępowania. Z całą pewnością podmiotem takim nie jest wnoszący protest

przeciwko wyborowi Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej. W konsekwencji w niniejszej sprawie znajdzie zastosowanie art. 9 ust. 2 ustawy o skardze na przewlekłość postępowania, zgodnie z którym sąd odrzuca skargę wniesioną przez nieuprawnionego albo niedopuszczalną na podstawie art. 14 ust. 1 ustawy o skardze na przewlekłość postępowania.

Na marginesie należy zaznaczyć, czego sam skarżący nie neguje, że w sprawie wniesionego przez niego protestu wyborczego zostało już wydane postanowienie Sądu Najwyższego z 31 lipca 2020 r. Tym samym powyższe postępowanie zostało zakończone przed terminem złożenia skargi na przewlekłość postępowania przez skarżącego.

Należy również zaznaczyć, że skarżący nie uiścił wymaganej opłaty stałej od skargi na przewlekłość postępowania w wysokości 200 zł (art. 17 ust. 1 ustawy o skardze na przewlekłość postępowania). Sąd nie wezwał skarżącego do uzupełnienia tego braku formalnego, gdyż zgodnie z treścią art. 9 ust. 2 ustawy o skardze na przewlekłość postępowania, istnienie podstawy do odrzucenia skargi (a więc rozstrzygnięcia o charakterze formalnym), wyklucza postępowanie mające na celu usunięcie braków formalnych.

Biorąc pod uwagę powyższe, Sąd Najwyższy na podstawie art. 9 ust. 2 ustawy o skardze na przewlekłość postępowania, orzekł jak w sentencji.